

NEPREHLIADNUTEĽNÉ OSOBNOSTI

slovenského streleckého športu

Ing. Vincent KUBÍK

dlhoročný predseda ŠKP Bratislava

Ing. Vincent Kubík sa stáva neprehliadnuteľnou charizmatickou osobnosťou slovenského streleckého športu. Počas vysokoškolského štúdia začal so strelbou puškových disciplín a zároveň sa zaradil do radov aktivistov, ktorí výrazne tlačili na pílu kvality slovenského streleckého športu. Príchodom do služieb polície sa rozhodnou mierou pričínal o zreorganizovanie streleckého športu vo vtedajšej ČH Bratislava, aby postupne vybudoval strelecký klub, ktorý športovou kvalitou výrazne limituje úroveň slovenského streleckého športu guľových disciplín. Nemožno opomenúť ani jeho osobnú angažovanosť v súvislosti s ustanovením Slovenského streleckého zväzu pri zániku Zväzarmu, ako aj dlhoročné funkcionárske aktivity vo vedúcich štruktúrach Slovenského streleckého zväzu.

Slovenský strelecký zväz neprehliadol angažovanosť Ing. Vincenta Kubíka a udelil mu k jeho 60 jubileu vyznamenanie „Zlatý terč SSZ“.

Ing. Vincent Kubík sa narodil 25. mája 1952 v Bratislave, rodičom Vincentovi a Emílii. Otec bol ekonóm a aj on po skončení základnej školy pokračoval v štúdiu na strednej ekonomickej škole a následne na VŠE.

Základnú vojenskú službu absolvoval v Stredisku vrcholového športu ČH Bratislava. Po skončení ZVS nastúpil do zamestnania na Ministerstve vnútra SSR, odkiaľ odišiel vo veku 56 rokov do dôchodku.

Je rozvedený a má deti Michaelu, Petra a Patrika. K streleckému športu neinklinovali. Všetci sú orientovaní na informačné technológie. Až štvrté dieťa, ktoré mu hovorí „tatino“ mu robí na poli streleckého športu radosť – Patrik Stojka, avšak chýbajú mu Vincové gény: cieľavedomosť a vytrvalosť.

Z Vincových spomienok na predstrelecké športové aktivity

Chodil som na základnú školu na Gorazdovej ul. v Bratislave. Bola to experimentálna gymnastická trieda (niečo ako OŠG, ale začínalo sa oveľa skôr). Mali sme dvojfázový tréning každý deň a ešte dva krát do týždňa po dve hodiny tréningu so štátnym trénerom p. Kornošom. Bol som majster Slovenska v mladších žiakoch v gymnastike. Keď som mal 13 rokov presťahovali sme sa na druhý koniec Bratislavy. V tých časoch to bola neriešiteľná prekážka. Koniec.

V dnešnom prezidentskom paláci v Bratislave bol kedysi Dom pionierov a mládeže. Ako dieťa som tam chodil do herne a na rozprávky. Ale bola tam aj bohatá krúžková činnosť. Od 13 do 16 rokov som tam chodil na kanoistiku (v roku 1968 mi utiekol tréner do Kanady - koniec) a od 17 do 18 na cyklistiku. Boli to prípravky pre veľké bratislavské športové kluby. Mohlo zo mňa niečo byť. Nemali však šancu – v 18 som definitívne a na celý život utiekol k strelectvu.

Na vstup do občianskeho života si Vinco spomína

Po skončení ZVS som nastúpil do zamestnania na Ministerstvo vnútra SSR. Práca u polície bola v tej dobe nepopulárna a pre vysokoškolákov 2 krát. Ale prebiehala celoplošná generačná obmena a odchádzali všetci „partizáni“ ktorí nastúpili po II. svetovej vojne a dovŕšili 55 – 57 rokov. Obrovská profesijná perspektíva. A ministerstvo nie je obvodné oddelenie, nie je hanba na ňom pracovať, keď máte zaujímavú prácu, špeciálne na ktorú ste si urobili školy.

Po 9 mesiacoch (1.7.1977) som bol vedúci skupiny rozpočtu Ministerstva vnútra SSR. Skupina mala troch pracovníkov. Jeden odišiel do dôchodku a po ňom som bol vedúci, druhý odišiel za vedúceho na skupinu účtovníctva, kolegyňa odišla na materskú. Bol som sám ako prst. A do mesiaca som mal predložiť do kolégia ministra vnútra SSR návrh rozpočtu Ministerstva vnútra SSR na rok 1978 a rozbor hospodárenia za I. polrok 1977.

Ing. Vincent Kubík preberá medailu od námestníka ministra vnútra plk. Bobeka.

Počítače neexistovali, mal som dva písacie stroje Consul (krátky a dlhý valec na veľké tabuľky), perá, ceruzky, farbičky, gummy, pravítka a kopu iných pomôcok, ktoré dnes každý považuje za muzeálne artefakty. Zlatá stredná ekonomická škola, vedel som s tým náradím pracovať. Spával som v kancelárii, ale termíny som splnil k plnej spokojnosti mojich nadriadených. V septembri som si vyžiadal po

vyrazení z policajnej školy chlapcov so SEŠ a dnes je to už len pekná spomienka.

Zjednodušene povedané, nech sa moje pracovné zaradenie mnohokrát premenovalo stále išlo o to isté. Spravoval som, rozdeľoval a zodpovedal za cca 15 % štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Na prácu, ktorú sme robili až do roku 1988 len traja, je dnes cca 40 pracovníkov. Odsľúžil som u polície 32 rokov, som plukovník z minulého tisícročia (1998) a odišiel som nedobrovoľne, keď ma Jano Packa, prepustil z osobnej roztopaše v roku 2008 pre vysoký vek (mal som 56 rokov).

Mám všetky rezortné ocenenia a vyznamenania, okrem najvyššieho policajného vyznamenania – za 30 rokov služby. Mám odsľúžených 32 rokov a nebol by problém dostať aj to najvyššie, nebyť nepredvídaného ukončenia môjho služobného pomeru. Ale pre zmenu mám dve rovnaké druhé najvyššie. Určite je to rarita. Jedno od ministra vnútra a druhé od prezidenta PZ.

Na vstup do kolotoča streleckého športu si Vinco spomína

V roku 1969 sme na SEŠ založili moju prvú ZO Zväzarmu. V 17-tich rokoch som bol predseda ZO Zväzarmu.

Na vysokej škole ekonomickej ZO Zväzarmu bola, ale bol to len automoto-klub pre pánov profesorov. Študenti sme si v roku 1972 založili športovo strelecký klub. Stal som sa v 20-tich rokoch jeho predsedom. Obrovskou výhodou bolo, že na vojenskej katedre VŠE v Ovsišti bola guľová strelnica a vojenská katedra mala aj niekoľko malokalibrových zbraní. Mohli sme začať.

Vinco Kubík v pozícii strelca.

Strelníc bolo v Bratislave málo. VŠE patrila pod okres Bratislava III., kde nebola žiadna strelnica. Pod okres Bratislava III. patrila aj ŠSK BEZ Bratislava, ktorému predsedoval Ferko Vasek. Začali chodiť trénovať na Ovsište. A v roku 1974 sem začal chodiť aj Štefan Štafen-Krčmár, ktorý bol v olympijskom výbere na OH Montreal 1976. My sme boli začínajúci samoukovia a kontakt s týmito športovcami nám veľmi pomohol.

Okresné výbory Zväzarmu boli základnými článkami zväzarmovskej pyramídy. Pre každú odbornosť boli volené odborné rady. V roku 1974 som bol zvolený za predsedu Okresnej rady strelectva Bratislava III. Na celom Slovensku tieto funkcie vykonávali starí, skúsení funkcionári. Ja som mal 22 rokov.

Základnú vojenskú službu som absolvoval v Stredisku vrcholového športu ČH Bratislava. Môj svokor, jeden z najskúsenejších a najvplyvnejších telovýchovných funkcionárov v ČSSR bol náčelníkom SVŠ ČH Bratislava (dnešné ŠCP Bratislava). Z pohľadu môjho umiestnenia to bola protekčná vojna. Ja som chcel využiť moje nové väzby a ísť na vojnu do SVŠ RH Plzeň. Svokra to radikálne zamietla. Budeš doma pri svojej tehotnej manželke!

SVŠ ČH Bratislava bolo jedno z najväčších a najvýkonnejších vrcholových stredísk v ČSSR. Volejbal, hádzaná, kanoistika, dislokované zimné športy na Štrbskom Plese, vodné pólo v Košiciach, predstavovali množstvo olympionikov, majstrov sveta a Európy a väčšina športovcov predstavovala absolútnu špičku v ČSSR. Za jeden rok sa dá v tomto prostredí veľa naučiť o štruktúrach vrcholového športu a systéme riadenia športu v ČSSR. A ja som sa učil a neflákal som sa ako protekčné dieťa. Po splnení svojich vojenských povinností som trénoval na strelnici na Devíne, ktorá bola kúsok od športovej rot. Zase sám, s URAL-2, ktorú som dostal od Zväzarmu za funkcionársku činnosť v okrese Bratislava III., s ďalekohľadom, ktorý som si kúpil na študijnom pobyte v ZSSR a v plátenom vojenskom saku bez akýchkoľvek obšívok. A šlo to aj tak! Mal som už 24 rokov, žiadne vybavenie, bez ktorého by dnes ani 12 ročné deti nezačali strieľať, bol som bezprízorný, absolútne neperspektívny a vlastne som ešte ani nezačal súťažiť! Ale vedel som čo chcem dosiahnuť.

Z Vincových spomienok na roky budovania klubu

Do ČH Bratislava som vstúpil už počas ZVS. Po mojom príchode na MV SSR vstúpil k nám aj Štefan Štafen-Krčmár, ktorého po neúspešnej kvalifikácii na OH v Montreale vyradili z Dukly Banská Bystrica. Našli sme tu len pár pištoľiarov, z ktorých najmladší by mal dnes 73 rokov. Pripustíme však, že Ivan Michalík, Milan Fedor a aj „dedo Záhorák“ Stando Ciprys dokázali byť platnými pretekármi aj po celé 80-te roky minulého storočia.

Nedisponovali sme žiadnymi slušnými zbraňami, strelivom, streleckým výstrojom ani strelnicou. Legalizovali sme si existenciu na strelnici v Ovsišti. Štefan ma zoznámil s Lád'om Tobiáškom, ktorý vybudoval RH Plzeň a začalo žobronenie o vyradené zbrane RH Plzeň. Keďže RH v Čechách už boli skoro uspokojené, kus po kuse sa presúvali aj na Slovensko.

Družstvo puškárov ČH Bratislava v roku 1980 – zľava: Kišoň, Tibenský, Tichý, Šimončíč, Štafen, Trojan, Franzen, Kubík a Prosman.

Pochopil som vrcholový systém Zväzarmu v streleckom športe. Všetky dospelé miesta boli v Čechách. Slovensko bola len farma na hľadanie talentov. Po dosiahnutí veku 18 – 20 rokov boli slovenskí talentovaní pretekári vyradovaní z vrcholového systému a ostávali ako vydedenci na ulici. Začali sme ich zbierať. Budovali sme ČH Bratislava z mladého a vysokokvalitného zväzarmovského odpadu.

V roku 1980 (mal som len 28 rokov) som sa stal členom výboru ČH Bratislava. V konkurencii s najvyššími funkcionármi MV SSR som získal šancu bojovať o finančné prostriedky pre strelecký oddiel.

RH a ČH boli telovýchovné jednoty, ktoré pôsobili v systéme ČSZTV a nie Zväzarmu. Neboli sme členmi Zväzarmu a to bol veľký problém.

V roku 1980, po dohovore ministra vnútra SSR Štefana Lazara a predsedu SÚV Zväzarmu Egyda Pepicha som bol delegovaný ako nevolený zástupca ozbrojených zložiek do Rady strelectva SÚV Zväzarmu. Bez hlasovacieho práva ale mohol som bojovať o zrovnoprávenie našich pretekárov s pretekármi Zväzarmu. A desať rokov skúseností, získaných v tejto funkcii mi veľmi pomohlo pri rušení Zväzarmu a ustanovovaní SSZ.

Rok 1980 bol zlomový aj z iného pohľadu. Po OH v Moskve vyradili Ivana Némethyho zo všetkých článkov vrcholového športu a prišiel k nám. V tomto roku prišiel do Bratislavy na MV SSR aj pištoľový tréner pplk. Karol Žabka. Stal sa mojim podpredsedom. Náš klub sa posilňoval o kvalitných pretekárov, ale aj trénerov. Boli sme pripravení začať veľký budovateľský program.

V roku 1981 nám umožnili bojovať v kvalifikácii do Slovenskej streleckej puškovej ligy družstiev. Dňa 15. marca 1981 v Poprade pri mínus 4 stupňoch som v konkurencii vrcholových športovcov vyhral ležačku. V tých podmienkach si výsledok 586 vážim, ako by to bolo 600. Vyhrali sme aj celú kvalifikáciu a boli sme zaradení do zväzarmovských ligových súťaží. Moju úlohu pretekára pre náš oddiel som splnil. A moje osobné ambície pri mojej profesii a pracovnom vyťažení boli absolútne nereálne. Nemal som čas na tréning, bol som do noci v práci. Bol by zo mňa len celoživotný slušný postrelovač na úrovni 580 – 590 v ležačke.

Celý rok 1981 som v ležačke nestrelil jedinu 8. Bola to však moja posledná sezóna. Moje zamestnanie a starostlivosť o náš oddiel mi prerástli cez hlavu. Odovzdal som moju starú Anschutzku perspektívnej juniorke Alenke Šimončíchovej. Tá s ňou dokázala získať veľa ďalších titulov majsterky SR.

Mal som len 29 rokov, súťažil som vlastne len 5 rokov. Ovládal som všetky Štafenove rozumy a všetko som mal pred sebou. Ale pochopil som, že jeden z nás sa musí obetovať a starať sa o ostatných. Podľa postavenia ŠKP Bratislava v súčasnom streleckom športe si myslím, že moje rozhodnutie bolo správne, že som to robil dobre a tých ďalších 35 rokov môjho života som nepremárnil.

Skončila moja športová kariéra, Kubík je sám nikým - ďalších 35 rokov existujeme len my, t. j. ČH Bratislava a následne ŠKP Bratislava, obrovský počet strelcov, ktorí u nás pôsobili a z ktorých mnohí, už vo vysokom veku, pôsobia u nás dodnes. Kto má záujem podrobnejšie si preštudovať tých 35 rokov a spoznať moje názory na súčasný stav streleckého športu nech si na internete otvorí bulletin SSZ (č.1/2013, 10/2014).

Keď nás vylúčil zo súťaží Zväzarmu na Slovensku, lebo sme neboli členmi Zväzarmu, so Štefanom Štafenom-Krčmárom a Karolom Žabkom sme vymysleli súťaž o Pohár Ministra vnútra SSR.

Určite najväčšia a organizačne najkomplikovanejšia súťaž, aká bola amatérsky na Slovensku v našom športe usporiadaná. 5-dňová súťaž, 6 medzinárodných výprav, 14 disciplín, na troch cudzích strelniciach. K tomu ubytovanie a stravovanie v mieste kde sa práve pretekári nachádzali, t. j. každý obed na príslušnej strelnici, každý deň v inú hodinu a v iných počtoch (podľa súťažných disciplín). Rozvoz stravy, rozvoz riadov. Bol som mladý, v hlave som mal počítač a tých 5 dní mi stačilo spávať po 2 hodiny. Urobili sme jej 8 ročníkov. Štartovali rezortné kluby MV jednotlivých štátov a neskôr aj výber Zväzarmu SSR, bola to prezentácia úrovne streleckého športu jednotlivých štátov – Ferko Vasek zvykol súťaž pomenovať stredo-európskymi majstrovstvami.

Na fotografii: Tribúna pri oficiálnom otvorení súťaže

o Pohár Ministra vnútra SSR - vľavo v bledom saku Ing Vincent Kubík.

V Hoteli Záhoran v Malackách mi ponúkli miesto prevádzkara, keď som finančne uzavrel túto akciu.

Ale o to dnes vlastne už vôbec nejde. Rozhodujúce je, že viem, čo je to usporiadať súťaže! A nesmierne si vážim každý klub, jeho predsedu a členov, ktorý sa podujme zorganizovať kolo Extraligy alebo I. SSL. Bez usporiadateľov súťaží by náš šport (alebo všetky?) okamžite skončili.

Zo spomienok na udalosti, ktoré ho potešili

Mimo všetkých ostatných Zväzarmovských mám aj najvyššie Zväzarmovské vyznamenanie „Za brannú výchovu“. Toto vyznamenanie sa udeľovalo najmä Základným organizáciám, Okresným výborom a iným kolektívom. Jednotlivcom skutočne výnimočne. Ako som sa k nemu dostal, keď ma slovenský Zväzarm vôbec nemal rád?

V roku 1987 sa oslavovalo 35. výročie založenia Rudých a Červených hviezd. Do Prahy zvolal federálny minister vnútra veľkú parádu za účasti

najvyšších funkcionárov telovýchovy a polície v ČSSR. Samozrejme aj užšie vedenie TJ ČH Bratislava a SVŠ ČH Bratislava. Do Bratislavy prišli 3 pozvánky. Predseda, tajomník a náčelník SVŠ ČH Bratislava. Ale nečakane prišla aj štvrtá, na meno Ing. Vincent Kubík. Nikto nechápal čo to znamená, ani ja. V Prahe ma posadili k prvému stolu pod tribúnu, dopredu. Už som niečo tušil. Pri stole boli so mnou pušková legenda Pedro Kovařík z RH Plzeň, broková legenda Vlasto Málek z RH Brno a plochodrážnik Jiří Špinka z RH Praha.

Po oficialitách a ocenení najlepších športovcov a funkcionárov v športových odvetviach ČSZTV vystúpil genpor. Horáček, predseda ÚV Zväzarmu a odovzdal nám najvyššie zväzarmovské vyznamenania. V Prahe ma vyhodnotili ako najlepšieho slovenského aktivistu v oblasti branných športov. Mal som len 35 rokov.

Z príhod vo funkciách a na strelniciach si spomína

Hovorievam o sebe, že mám len jednu zlú vlastnosť. Šialene dobrú pamäť. Nieкто by povedal, že je to pozitívum. Nie vždy. Pamätám si všetky krivdy, či už osobné alebo oddielové. A musel som sa naučiť odpúšťať ich a neuplatňovať protiopatrenia. Nikam by to neviedlo. Ale aj z krívd, podrazov a nepravostí sa dajú prijať poučenia.

Začal som s funkcionárčením veľmi skoro. Pohyboval som sa medzi výrazne staršími funkcionármi, trénermi, športovcami. Aktívne som „nasával“ ich poznanie, skúsenosti. V tomto je dobrá pamäť výhodou. Človek sa učí celý život. Kto si myslí, že už všetko vie, je mŕtvy. Aj keď bude fyzicky žiť ešte kopu rokov. Pohybovať sa dlhodobo medzi staršími má aj jednu veľkú nevýhodu. Často chodíte na pohreby. Bolí to, keď strácate ľudí, ktorých ste si vážili a mali ste ich rád a väčšina ľudí, ktorých som spomenul už nie je medzi nami. Chýbajú mi.

Ing Vincent Kubík bol spolu-zakladateľom súťaže veteránov o Memoriál Štefana Štafena a počas 10 ročníkov osobne bol protektorom jednej disciplíny – zľava Terem, Barbuš, Bohuš a Vinco Kubík.

Jedna z mojich pevných zásad je, že čo sľúbim vždy splním. Hovorievam, že moje slovo je pevnejšie ako zákon. A dal som mojim kamarátom Maťovi a Jurovi sľub, že sa o nich budem starať ako o deda Ciprysa. Čo už mám robiť, keď som to sľúbil. A sľuby sa patrí plniť. Takže musím žiť ešte 50 rokov. Vtedy

bude mať Juro toľko rokov ako má dnes Stano. A verím, že s nami dovtedy prežije aj celá ŠKP Bratislava a s ňou aj slovenský strelecký šport.

Na aktivity v štruktúrach streleckého športu si spomína

Z iniciatívy RS Zväzarmu Bratislava, ktorú podporili vtedajšie veľké bratislavské ŠSK BEZ Bratislava, SAV Bratislava, Slovnaft Bratislava a ČH Bratislava vzišiel návrh, aby vedenie ÚRS ÚV Svazarmu ponúklo ESC požiadavku usporiadať v roku 1987 v Bratislave ME 1987 v streľbe zo vzduchových zbraní. Návrh bol akceptovaný, požiadavke bolo vyhovené a ME sa v Bratislave v roku 1987 konali.

Bol som pri vzniku Slovenského streleckého zväzu a niekoľko rokov som bol aj členom RS SSZ a tiež členom VV SSZ.

Aj v našom športe sa čím ďalej tým viac rozmáha neduh dnešnej spoločnosti. Uprednostňovanie skupinových záujmov a záujmov jednotlivcov pred celospoločenskými záujmami. A väčšina dnešných perspektívnych záujemcov o funkcie v SSZ ich nechce získať preto aby budovali strelecký šport na Slovensku, ale aby si pre seba a svoje kluby uchmatli zo spoločného koláča čo najviac. A každý z nich si pokladá za povinnosť vymyslieť teplú vodu, t. j. urobiť čokoľvek, za každú cenu niečo zmeniť. Nechápu, že každé narušenie zabehnutého systému môže skončiť zrútením celého systému.

Preto si dovoľím apelovať na všetkých budúcich delegátov na zjazd SSZ, aby citlivo zvážili koho budú voliť. Či navrhovaný kandidát má celospoločenské záujmy alebo len subjektívne ciele. Či je budovateľ alebo len užívateľ! Ja som sa snažil byť po celý život budovateľom.

My v ŠKP sme sa nikdy nepokúšali dostať k finančným ani materiálovým zdrojom SSZ. Pomáhame si navzájom nezištne, nikto z nás nie je za nič platený ani odmeňovaný. Sme závislí na štátnej dotácii od MV SR, ale nie na zväzových zdrojoch. Prostriedky z dotácií čerpáme výhradne na športové výdavky. Príspevok na cestovné, zápisné na súťaže, nevyhnutné nocľážné a strelivo.

Tajomstvo existencie a úspechov ŠKP Bratislava vidím v skromnosti našich pretekárov, ako i v skutočnosti, že neváhajú investovať maximum osobného voľna, ako aj vlastné finančné prostriedky do zabezpečenia svojho športu. Nenariekajú, že je málo peňazí a nesnažia sa dostať bližšie ku korytu. Boli aj takí, ale ako prišli tak aj odišli.

Verím, že keď sa mi podarí tieto vlastnosti vštepiť aj do našej dnešnej mládeže nebudem sa o 50 rokov starať len o Maťu a Juru ale o prosperujúci klub.

Pripravil František Vasek